

tično kakorkoli udejestvujejo, ne bodo med ljudstvom tako dolgo našli tal, dokler ne nastopijo kot sejanci idej pisatelji.“

In takih idej je nasejal Finžgar precej, morda celo preveč v svojem romanu. Imenujemo ga lahko slavospev bratoljublja, sloge in discipline. Izbiro njegovih globokih aforizmov pa prepuščam našim Klepcem.

H koncu še to: O romanu sem izpregovoril obširneje iz sledečih vzrokov: Čas je že, da neha pri nas klikarska kritika, ki povzdiguje svoj krog v nebesa in tepta nasprotnika v blato. Res je, da nas je malo in da je hudo, suniti soseda pri mizi s komolcem. Toda, kdor ni sposoben, za tega je bolje, da opusti svoje roko-delstvo in se poprime česa bolj hvaležnega. Čemu bi takemu namigavali med vrsticami z njegovo nesposobnostjo, ako vemo naprej, da zna čitati samo tiskano in ne tudi med vrstami?! Kdor išče svoj talent, temu ga pomagajmo najti, o komer vemo, da ga ima, temu odkrivajmo morebitne napake in opozarjajmo na njegove vrline! Finžgar ni niti začetnik, da bi se oplašil, niti pisatelj, čigar sposobnost bi ne bila vzvišena nad vsak dvom, zato smemo natančneje govoriti ž njim.

R. M. Vojanov:

Mi.

April že poje v brezah aleluja,
škrjanček svatne kroži melodije,
zemljica solnca žejna žarke pije,
in mlado cvetje zopet se ponuja.

In vse življenje k delu se prebuja.
Slovenec samo čaka še Mesije,
ki naj mu s členkov trde spone zbije,
v katere drznost ga je vrgla tuja.

Pokonci glavo! Kaj te litanije!
S pestjo in z bičem red doma postavi
in vsiljenca naženi z domačije.

Če pa pogum in um drugače pravi,
kaj tarnaš, da te tujec v lice bije?
Še krivi hrbet na udar nastavi!